

یک مسیحی چگونه باید با احساس تقصیر در خصوص گناهان گذشته اش که پیش از نجات یا پس از آن انجام داده، کنار بیاید؟

هر کسی گناه کرده است و یکی از نتایج گناه، احساس تقصیر است. می توانیم برای احساس تقصیر شکرگزار باشیم، چرا که موجب می شود در طلب بخشش باشیم. لحظه ای که شخص از گناه بر می گردد و به عیسی مسیح ایمان می آورد، گناهایش بخشیده می شود. توبه بخشی از ایمان است که منجر به نجات می شود (متی فصل ۳ آیه ۲؛ متی فصل ۴ آیه ۱۷؛ اعمال رسولان فصل ۳ آیه ۱۹).

در مسیح، حتی زشت ترین گناهان هم پاک می شوند (برای فهرستی از اعمال ناشایستی که می تواند بخشیده شود به اول قرنطیان فصل ۶ آیه های ۹ تا ۱۱ مراجعه کنید). نجات بوسیله لطف خداوند حاصل می شود و این لطف اوست که می بخشد. پس از اینکه شخص نجات می یابد، باز هم گناه خواهد کرد و وقتی که گناه می کند، باز هم خدا وعده بخشایش می دهد. “اما اگر گناهی از شما سرزند، کسی هست که برای ما نزد خدای پدر وساطت کند و بخشایش ما را از او درخواست نماید. این شخص عیسی مسیح است که مظهر راستی و عدالت است” (اول یوحنا فصل ۲ آیه ۱).

اما آزادی از گناه همیشه به معنای آزادی از احساس تقصیر نیست. حتی وقتی که گناهانمان بخشیده می شود، هنوز آنها را به یاد می آوریم. همچنین، ما دشمنی روحانی داریم که نامش “متهم کننده برادران” است (مکاشفه فصل ۱۲ آیه ۱۰) که پیوسته عیبها، تقصیرات و گناهانمان را به یادمان می آورد. وقتی که فرد مسیحی با احساس تقصیر روبرو می شود، او باید کارهای زیر را انجام دهد:

۱) به تمام گناهان آشکار که اعتراف نکرده اید، اعتراف کنید. در برخی از موارد، احساس تقصیر خوب است چرا که نیاز به اعتراف داریم. در بسیاری از موارد احساس تقصیر می کنیم چرا که تقصیرکار هستیم! (نگاه کنید به شرح داوود از تقصیر و راه حل آن در مزامیر فصل ۲۲ آیه های ۳ تا ۵).

۲) از خدا بخواهید هر گناه دیگری را که نیاز به اعتراف کردن دارد، آشکار کند. شهادت داشته باشید که در حضور خدا کاملاً صادق و رو راست باشید. “خدایا، دل مرا تفتیش کن و افکارم را بیازما؛ بین آیا فساد و نادرستی در من هست؟ تو مرا به راه حیات جاوید هدایت فرما” (مزامیر فصل ۱۳۹ آیه های ۲۳

۳) همیشه بدنبال جبران خسارت گناهی که در حق دیگران کرده اید باشید. زکّی برای جبران خسارت، به خدا قول داد: “اینک نصف دارایی خود را به فقرا خواهم بخشید، و اگر از کسی مالیات اضافی گرفته باشم، چهار برابر آن را پس خواهم داد!” (لوقا فصل ۱۹ آیه ۸). این قسمتی از “میوه حاصل توبه” ای است که یحیی بشارت داد (لوقا فصل ۳ آیه ۹).

۴) به وعده خدا اعتماد کنید که بر پایه خون مسیح، گناهان را می بخشد و پاک می کند (اول یوحنا فصل ۱ آیه ۹؛ مزامیر فصل ۸۵ آیه ۲؛ مزامیر فصل ۸۶ آیه ۵؛ رومیان فصل ۸ آیه ۱).

۵) در مواقعی که به خاطر گناهان اعتراف کرده و بخشیده شده خود، احساس تقصیر می کنید، به این احساسات بی اعتنایی کنید چرا که این احساس کاذب است. وعده خدا درباره بخشایش، حقیقت دارد. مزامیر فصل ۱۰۳ آیه های ۸ تا ۱۲ را بخوانید و در آن تفکر کنید.

۶) از خداوند بخواهید که شیطان را که متهم کننده شماست، توییح کند، و از خداوند بخواهید که آن شادی رهایی از گناه را به شما بازگرداند (مزامیر فصل ۵۱ آیه ۱۲).

مطالعه مزامیر فصل ۳۲ بسیار سودمند است. با وجود اینکه داود گناه وحشتناکی مرتکب شده بود، هم از گناه و هم از احساس تقصیر رهایی یافت. او با دلیل تقصیر و واقعیت بخشایش کنار آمد. مزامیر فصل ۵۱ نمونه خوب دیگری برای مطالعه است. تاکید در اینجا برای اعتراف به گناه است. و داوود با قلبی پر از تقصیر و غم، به خدا التماس می کند، و نتایج آن، احیا و شادی است.

در آخر، اگر به گناه اعتراف کرده اید و از آن توبه کرده و گناهتان بخشیده شده است، زمان آن است که از جای خود حرکت کنید. به یاد داشته باشیم، ما که به مسیح ایمان آورده ایم، در او خلقتی تازه یافته ایم. “کسی که از آن مسیح می‌گردد، تبدیل به شخص جدیدی می‌شود. او دیگر آن انسان قبلی نیست؛ او زندگی کاملاً تازه‌ای را آغاز کرده است” (دوم قرن‌تیاں فصل ۵ آیه ۱۷). بخشی از “انسان قبلی” که در گذشته است، خاطرات گناهان گذشته و احساس تقصیری است که به بار آورده است. متأسفانه، برخی از مسیحیان در معرض غوطه ور شدن در خاطرات زندگی گناه آلود گذشته خود هستند، خاطراتی که می‌بایست مدتها پیش مرده و دفن شده باشند. این بی‌معنی است و بر خلاف زندگی پیروزمندانه مسیحی است که خدا برای ما می‌خواهد. گفتار حکیمانه این است که “اگر خدا تو را از لجن نجات داده است، دوباره درون آن شیرجه نزن و اطراف آن شنا نکن”